

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Павликени, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катина Минева

при участието на секретаря Венка Миланова
като разгледа докладваното от Катина Минева Гражданско дело № 20234140100278 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предмет на делото са искове с правно основание по чл. 422 ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК, във вр. с чл. 79 ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 228 ЗЗД, във вр. с чл. 4а ЗСПЗЗ и насрещен иск по чл. 55, ал.1, предл.1 ЗЗД и по чл. 92, ал.1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, предявена от А. Н, А., с ЕГН *****, от *** . След изпълнение на процедурата по чл. 131 ГПК ответникът е представил отговор в законоустановения срок. Едновременно с отговора ответникът е предявил и насрещен иск, който е приет за съвместно разглеждане с определение № *** от *** 2023 г.

I. По първоначалния иск:

1. Ищцата твърди, че между ответника ЧППК „Н. Н.“ - ***, като наемател и майка й - Р. А. Х., починала на ***г., чиито единствен наследник по закон е тя, е сключен договор за наем на земеделски земи от ***.2020 г., с предмет три ниви, в землището на с. Г. Л., община *** с обща площ 42.49 дка за срок от една стопанска година, считано от 01.10.2021 г. Посочва, че страните по договора били уговорили дължимо годишно наемно плащане в размер на 60.00 лева за декар със срок за плащане края на м. януари следващата година или общо дължимата сума се сочи да е в размер на 2549.40 лв. за 42.49 дка.

Ищцата отправила искане до ответника за заплащане наемната цена за процесните имоти, като на ***11.2022 г. й била заплатена сума в размер на 1 699.84 лв., като страните постигнали договорка остатъкът, в размер на 849.56 лв., ищцата да получи най-късно до 01.02.2023 г., но такова плащане не последвало дори и след

изпратена нарочна покана до представляващия ответника от ищцата. Твърди, че по нейно заявление по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр.д. *** г. по описа на Районен съд *** с предмет дължимата сума и лихва за забава от подаване на заявлението, като била издадена заповед за изпълнение на парично задължение, но по делото се сочи че е постъпило възражение от ответника, поради което до съда е отправено искане да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищцата сумата от 849.56 лева наемно плащане във вр. с Договор за наем на земеделски земи от *** 2020 г., както и лихвата за забава за периода от подаване на заявлението по чл.410 ГПК до заплащането й. Претендира се заплащане на деловодни разноски.

2. Ответникът в отговора на исковата молба оспорва предявения иск по основание и размер, като твърди, че не е сключвал договор с наследодателката на ищеца, като оспорва подписа на Р. А. Х. и съдържанието на представения от ищцовата страна Договор за наем на земеделска земя № ***2020 г., поради което смята, че процесният договор е неистински и ответната кооперация без основание е заплатила по договора сума в размер на 1 699,84 лева. Твърди на следващо място, че никога не е постигана договорка за заплащане на сума в размер на още 849,56 лева с ищцовата страна. На следващо място в условията на алтернативност ответната страна посочва, че ако се приеме, че процесният договор е истински то отново исковата сума не се дължи, тъй като с оглед решение на Управителния съвет на кооперацията от ***.2022г. във връзка с раздел втори точка 1 предложение последно от договора - при случаите при които наемодателите са отдали земята си без предупреждение на трети лица дължат неустойка в размер на 50 % от дължимата наемна цена. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен и да му бъдат присъдени разноски.

По насрещния иск:

1. Ищецът по насрещния иск ЧППК Н. Н. твърди, че не е сключвал договор за наем с лицето Р. А. Х., като оспорва подписа и съдържанието на представения Договор за наем на земеделска земя №***.2020г., тъй като твърди, че не е положен от лицето Р. А. Х., поради което излага, че кооперацията без основание е заплатила по този договор сумата в размер на 1699,84 лева.

На следващо място излага, че ако се установи истиността на процесния договор, то ищцата дължи неустойка в размер на 50 % от дължимата наемна цена, посочвайки решение на Управителния съвет на кооперацията от ***г., прието във връзка с раздел втори точка 1 предложение последно от договора, а именно при случаите, при които наемодателите са отдали земята си без предупреждение на трети лица дължат неустойка в размер на 50 % от дължимата наемна цена, какъвто се твърди да е и процесният случай. Отправено е искане за осъждане ответника по този иск- А. Н. А., да заплати на ищеца сума в размер на 1 699,84 лева, ведно със законната лихва върху главницата от момента на предявяване на насрещния иск до окончателното изплащане или ако се установи, че договор за наем от ***.2020 г. е истински ответникът да бъде осъден да заплати на ЧППК" Н. н." *** сумата от 1 274,70 лева, представляваща неустойка съгласно раздел втори, точка 1, предложение последно от договора, тъй като твърди, че земеделската земя, предмет на договора за наем е прехвърлена на друг арендатор, без затова да бъде уведомен ищецът по насрещния иск. Излага съображения, че за тези земеделски земи са били предвидени торове, семена и препарати, които вследствие на некоректни действия от арендодателя впоследствие не е могъл да използва. Ищецът сочи, че земите са прехвърлени на друг арендатор, като твърди да е узнал това при заявяване за обработването им в „О. с. з.“ град ***.

2. Ответникът по насрещния иск А. Н. А. твърди че процесиите ПИ /ниви/ с

идентификатори №№ *** находящи се в землището на с. Г. Л. са били наети и ползвани от ответната кооперация през стопанска година 2021/2022 година, както и че за същата стопанска година не е сключван друг наемен договор по отношение на процесните земеделски имоти. Посочва, че договорът за наем с ответната кооперация от ***2020 г. не е прекратяван предсрочно, както и че не са налице предпоставките от раздел втори, точка 1, предложение последно от договора, обуславящи претенцията за неустойка. Твърди, че между страните е налице валидно облигационно отношение, във връзка с временно възмездно ползване /наем/ на процесните земеделски имоти, за период една стопанска година, считано от **.10.2021 г. както и че през този период ищецът е ползвала наетите имоти, като нито ответникът, нито нейната майка са сключвали договор за наем или аренда за процесиите имоти за периода на сключения на **10.2020 г. договор. Твърди, че през стопанска година 2021/2022 г., както и през предходните 2020/2021г., 2019/2020 г. процесните земеделски земи са били предоставяни под наем на ЧППК „Н. Н.“ - ***, както и че като ползвател, на посоченото правно основание - Договор за наем на земеделски земи от ***.2020 г., ответната кооперация е подала заявление за участие в споразумение за ползване по чл. 37в ЗСПЗЗ за стопанска година 2021/2022 г. по отношение на ПИ с идентификатори №№ ***, находящи се в землището на с. Г. Л., поради което ответната страна счита за несъстоятелно твърдението на ищеца, че процесиите имоти не са били наети и ползвани от него през стопанска година 2021/2022, което да обоснове претенцията за възстановяване на вече заплатеното- частично наемно плащане.

На следващо място ответникът твърди, че щом като процесиите имоти са заявени от кооперацията по чл. 70 ЗСПЗЗ през стопанска година 2021/2022 г. то не дължи неустойка, поради допуснато нарушение на раздел втори, точка 1, предложение последно от процесния договор, тъй като намира, че наемодателят следва да уведоми наемателя при продажба или предсрочно прекратяване на договора, като в противен случай дължи неустойка и твърди, че в срока на договора, нито е извършена продажба на имотите, предмет на договора, нито пък договорът е прекратен предсрочно, за да има задължение да уведоми наемателя, неизпълнението на което да предпоставя ангажиране на отговорност.

Ответникът оспорва твърдението в насрещния иск за възникнало основание за ангажиране на клауза за неустойка по договора за наем, който е двустранен, възмезден, консенсуален, в резултат на решение на наемателя от ***.2022 г. тъй като, за да е налице изменение в условията на един договор, същото предполага съгласие на страните по него. Поради изложеното ответната страна намира, че насрещният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан и моли да ѝ бъде присъдени разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, приема за установено от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА** следното:

Във връзка с оспорване автентичността на подписа положен за лицето Р. А. Х. в Договор за наем на земеделска земя от ***.2020 г. от ответника- ЧППК „Н. н.“, *** на основание чл.194 ГПК, е разпоредил да се извърши проверка автентичността на договора, досежно положения в графата „подпис на наемодател“ подпис.

По отношение на откритото производство по чл. 193 ГПК съдът, за да се произнесе, съобрази следното:

Във връзка с представения от ищеца документ, а именно Договор за наем на

зеделска земя от ***.2020 г. и при оспорване истинността му, по отношение авторството на документа, касателно положения от наследодателя на ищеца подпис в графата „за наемодател“, съдът, с оглед обективизираното изявление на процесуалния представител на ищеца, че желае да се ползва от него, е открил производство по чл.193 ГПК по отношение на така оспорения документ, досежно проверка автентичността на документа, касателно подписа. Така оспореният документ представлява по същността си частен диспозитивен документ и като такъв притежава т. нар. формална доказателствена сила, прогласена в разпоредбата на чл. 180 ГПК. Съобразно разпределянето на доказателствената тежест, предвидена в разпоредбата на чл. 193, ал.3 ГПК, тежестта за доказване автентичността на документа пада върху страната, която го представя в конкретния случай, тъй като същият носи подпис на нейния наследодател, в настоящия случай- ищецът по първоначалния иск. Съобразявайки се със събраните по делото доказателства и с изричното изявление на процесуалния представител на ищеца, обективно в съдебно заседание, проведено на ***.2023г., че подписът на оспорения документ не е на Р. А. Х., а на дъщеря ѝ А. Н. А. съдът намира, че в случая е установена неавтентичност на оспорения документ, доколкото видно от същия е посочено, че той удостоверява изявление на лицето Р. А. Х.- действаща лично, а не представлявана от неин пълномощник. По делото въпреки указанията на съда не са ангажирани доказателства, даващи основание да се направи извод за истинност /автентичност/ на документа. Ето защо съдът счита, че оспорването е доказано и документът следва да се изключва от доказателствения материал по делото.

Страните не спорят, че майката на ищцата е била собственик на поземлени имоти с идентификатор № ***, с площ от 21,430 дка, с идентификатор № *** с площ от 7,880 дка и с идентификатор № ***, с площ от 13,180 дка, находящи се в землището на с. Г. Л.

Не е спорно по делото, а и се установява от удостоверение за наследници с изх. № **** г. на Кметство **** /лист 6 от ч.гр.д № *** г. по описа на Районен съд ***/, че на *** г. Р. А. Х. е починала, като е оставила за свой законен наследник единствено ищцата по делото, нейната дъщеря А. Н. А..

От представени и приети по делото Договор за наем на земеделска земя от ***.2019г. се установява, че между наследодателката на ищцата и ответната кооперация е съществувало наемно правоотношение за процесните земеделски земи за една стопанска година, като договорът е влязъл в сила на ***10.2019г., а от Договор за наем на земеделска земя от 06.2020г. е видно, че страни по него отново са Р. А. Х. и ЧППК „Н. н.“, ***, като същия е отново с предмет наемно правоотношение за процесните имоти, като същият е със срок една стопанска година и е влязъл в сила на **.10.2020г.

Видно е от справка с вх. № ***.2023г. на О. с. з. град *** и от заверен препис на заявление по чл. 70, ал.1 ППЗСПЗ, във вр. с чл. 37в, ал.1 ЗСПЗ, че за стопанската 2021/2022 година ответникът по делото ЧППК „Н. н.“, *** е подал на ***.2021 г. заявление за участие в споразумение за ползване по чл. 37в ЗСПЗ до О. с. з. **. От същите се установява, че поземлени имоти с идентификатори № ***, с площ от 21,430 дка, с идентификатор № *** с площ от 7,880 дка и с идентификатор № ***, с площ от 13,180 дка, находящи се в землището на с. Г. Л. са измежду имотите, с които ползвателят- ЧППК „Н. н.“, *** е заявил желание да участва в масиви за ползване по споразумението за стопанската 2021/2022 година.

По делото не е спорно, че ответникът по първоначалния иск ЧППК „Н. н.“, *** е ползвал процесните земеделски земи през стопанската 2021/2022 година.

От покана за плащане с издател ищцата и адресат ответникът /лист 8 от ч.гр.д № *** г. по описа на Районен съд ***/ е видно, че ищцата е получила в качеството ѝ на законен наследник на Р. Х. на ***.2022 г. сума в размер на 1 699.84 лева от ответника с твърдение, че същата е за наем на земеделски земи в землището на с. Г. Л., с обща площ от 42,49 дка, като наемното плащане било в размер на 60 лева за дка.

По делото е представено пълномощно от ***2019 г. заверено от кмета на кметство *** видно от което е, че Р. А. Х. е упълномощила дъщеря си А. Н. А. да я представлява пред ответника по делото ЧППК „Н. н.“, *** и пред нотариуси, като сключва от нейно име договори за наем или аренда на земеделските ѝ земи, находящи се в землището на с. Г. Л., общ. ***, да подновява и прекратява такива договори, да изисква, попълва, подава, представя, подписва и получава съответните документи, да извършва плащания от името на представляваната и да получава плащания за недвижимите имоти.

От представен по делото заверен препис на протокол № ***г. се установява проведено заседание на управителния съвет на ответника ЧППК „Н. н.“, ***, като взетите решения на същото са извън предмета на делото.

Ищецът се е снабдил със заповед № ** за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от *** г., по ч.гр.д. № ***г. по описа на Районен съд *** срещу ответника, за сумата от 849,56 лева- главница по Договор за наем на земеделски земи от ***.2020 год., сключен между кредитора и длъжника, законна лихва върху главницата до изплащане на вземането, както и за сумата от 275,00 лв. разноски по делото. Срещу заповедта за изпълнение на паричното задължение ответникът по делото е подал в срок възражение по чл. 414 ГПК.

Други доказателства от значение за спора не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **ПРАВНА СТРАНА** следното:

По първоначалния иск.

Предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 415 ал.1 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която в срок е подадено възражение по чл. 414 ГПК. Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение и успешното му провеждането предполага установяване на дължимостта на сумите по същата на посоченото в нея основание, в конкретния случай дължима част от наемна цена за предоставени за ползване земеделски земи, предмет на Договор за наем на земеделски земи от ***.2020 год. Процесният договор, като частен свидетелстващ документ е оспорен от ответната страна, като в развилото се производство съдебният състав е приел същия за неавтеничен и го е изключил от доказателствата по делото, тъй като същият се установи, че не е подписан от посочения за наемодател- Р. А.. Тук е мястото да бъде посочено, че макар и ищцата по делото да е била упълномощена от майка си Р. А. да сключва от нейно име договори за наем за земеделските ѝ земи, ако това не е направено по надлежния ред, то същата не може да се ползва от оспорения договор, в който е посочено, че страни са ответникът и Р. А., волеизявяваща лично, а не представлявана от пълномощник, който се твърди, че е подписал договора, обстоятелство и без това обаче недоказано по делото. Предвид това първоинстанционният съд намира, че в разглежданата хипотеза не е налице съгласие от страна на Р. А. за сключването на Договор за наем на земеделски земи от ***.2020 год.-

факт, който и без да беше изключен от доказателства по делото процесния договор обосновава нищожността на тази сделка на основание чл. 26, ал. 2, предл.2 ЗЗД. С оглед правна същност на този вид недействителност на договорите, от момента на тяхното извършване - последните нямат действие в правния мир и не пораждат никакви права и задължения за съконтрагентите по тях.

В правната доктрина и в съдебната практика няма спор, че договорът за наем-в частност и договор за наем на земеделска земя със срок до една година по аргумент от чл. 4б, ал.1 ЗСППЗ е неформален и че за валидното възникване на наемно правоотношение следва да е налице съгласие на страните относно вещта, предмет на договора която се предоставя във временно ползване, и относно възнаграждението (наемната цена), която наемателят дължи за предоставеното му ползване. При наличието на съгласие относно посочените съществени елементи договорът се счита за валидно сключен, като ирелевантен по отношение на действителността му е фактът дали същият е обективиран в писмена форма и дали вещта реално е предадена на наемателя- доказателства, за което по делото обаче не са ангажирани. Последното е от значение единствено за дължимостта на наемната цена, доколкото вземането на наемодателя е обусловено от изпълнението на основното му задължение да отстъпи ползването на вещта.

В практиката на Върховния касационен съд е възприето разрешението, че освен предмет на договор за аренда, земеделската земя може да бъде предмет на договор за наем. Формата за валидност на договора е свободна (писмена, устна или с конклюдентни действия). Договорът за наем може да обвърже страните за срок до 10 години, освен ако е търговска сделка. Вписването на договора в нотариалните книги не е елемент от фактическия състав на договора (няма конститутивно действие), но го прави противопоставим на трети лица, които придобиват права (вещни или облигационни) от същия праводател. Договорът за наем е възмезден и наемателят дължи наемна цена. Договорът за наем представлява консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещта, предмет на договора и заплащането на уговореното наемно възнаграждение, не се включва в неговия фактически състав, а е в изпълнение на породените от него договорни задължения. За да възникне задължението за заплащане на уговореното наемно възнаграждение, респ. за заплащане на разноските за ползване на наетата вещ, наемодателят следва да предаде на наемателя вещта, предмет на наемния договор. Основното задължение на наемодателя е: 1) да предаде наетата вещ на наемателя и 2) да му предостави свободното ползване на обекта на наема в рамките на уговорения срок, а за наемателя се пораждат следните правни задължения: 1) да заплати уговореното наемно възнаграждение, респ. сторените за ползването на наетата вещ разноски; 2) да пази вещта, като я използва съгласно обичайното или уговореното предназначение; 3) да заплаща всички уговорени разходи, свързани с ползването и поддържането на вещта, както и 4) да я върне след изтичане на уговорения срок на ползване. Доказателства за валидно сключено наемно правоотношение със страни наследодателката на ищцата и ответника по делото не са събрани, поради което и за ответникът не е налице задължение за заплащане на претендираната сума, посочена като част от дължимо наемно възнаграждение, тъй като по делото не са налични доказателства, касателно съществуването на наемно правоотношение със страни ответника и ищцата или нейния наследодател за процесните земеделски земи за стопанската 2021/2022 година.

По горните мотиви на съда при дължимото от ищеца пълно и главно доказване по делото не се установява между наследодателя й Р. А. и ответника по делото да е било налице валидно наемно правоотношение за стопанската 2021/2022 г. за процесните земеделски земи, във връзка с което се претендира заплащане на част от дължима наемна цена. Поради това съдът приема, че за ищеца не съществуват твърдените вземания по отношение на ответника, поради което предявения установителен иск следва да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен и недоказан.

По насрещния иск.

Както се приема в съдебната практика и доктрината - в този смисъл и Решение № 227 от 22.03.2019 г. по гр. д. № 896 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение – "Искът по чл. 55, ал. 1 ЗЗД е един. С него ищецът претендира връщането на нещо, което е дал на ответника и в негова тежест е да докаже единствено даването. В тежест на ответника е да докаже, на какво основание е получил даденото. ". Така и с Постановление № 1 от 28. V. 1979 г. по гр. д. № 1 / 79 г., Пленум на ВС – "В чл. 55, ал. 1 ЗЗД са учредени три фактически състава. Според първия подлежи на връщане полученото при начална липса на основание. Според втория подлежи на връщане даденото с оглед на бъдещо основание, което не е могло да бъде осъществено. Според третия подлежи на връщане даденото с основание, което е отпаднало с обратна сила. ".

При исковете за връщане на дадено при изначална липса на основание в тежест на ищеца е да докаже плащането на сумата, а в тежест на ответника е да установи основанието си за получаването й. Основанието, това е конкретният източник на правата и задълженията между страните по едно правоотношение, отделните юридически факти или фактически състави, които оправдават разместването на блага. Основателността на предявения насрещен иск е поставена в зависимост от това по делото да се установи, че ищецът е предал сума в размер на 1 699.84 лева на ответника без основание. Доказателство за предаване на сумата е признанието на ответника по насрещния иск на неизгоден за него факт, като е заявила, че е получила на **.2022 г. процесната сума от ищеца по този иск- покана за плащане /лист 8 от ч.гр.д № *** г. по описа на Районен съд ***/, макар и не на посоченото от нея основание, доколкото съдът прие за несъществуващо облигационното отношение между наследодателя й ЧППК „К. н.“, ***. Ответникът обаче не се е обогатил неоснователно със сумата от 1 699.84 лева, тъй като по делото не е спорно, че ищецът по този иск за стопанската 2021/2022 година е ползвал процесните земеделски земи, доколкото фактът на ползването не е оспорен, а и се подкрепя от справка с вх. № ***г. на О. с. з. град *** и от заверен препис на заявление по чл. 70, ал.1 ППЗСПЗЗ, във вр. с чл. 37в, ал.1 ЗСПЗ, видно от които е че за стопанската 2021/2022 година ЧППК „Н. н.“, *** е подал на ***.2021 г. заявление за участие в споразумение за ползване по чл. 37в ЗСПЗЗ до О. с. з. ***, като поземлени имоти с идентификатори № ***, с площ от 21,430 дка, с идентификатор № *** с площ от 7,880 дка и с идентификатор № ***, с площ от 13,180 дка, находящи се в землището на с. Г. Л. са измежду имотите, с които ползвателят-ЧППК „Н. н.“, с. Г. Л. е заявил желание да участва в масиви за ползване по споразумението за стопанската 2021/2022 година. Ето защо съдебният състав намира, че процесната сума не е получена без основание, напротив същата овъзмездява ползването на имотите на наследодателката на ответницата от ищеца за стопанската 2021/2022 година, поради което между даващия и получаващия е съществувало основание за разместването на имуществените блага, а именно заплащане за ползването на имотите. По изложените съображения искът по чл. 55, ал.1, пред. 1 ЗЗД

се явява недоказан по основание, поради което следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията с правна квалификация чл. 92, ал.1 ЗЗД на ЧППК „Н. н.“, *** за заплащане на сума в размер на 1 274,70 лева, представляваща неустойка съгласно раздел втори, точка 1, предложение последно от Договор за наем на земеделска земя от ***.2020 г. следва да бъде установено, валидно уговорена неустоечна клуза и осъществяване на елементите на фактическия състав с оглед дължимостта на претендираната сума. Както вече беше изложено по-горе с оглед липсата на съгласие на страна по процесния договор, липсата на подпис то същият е нищожен на основание чл. 26, ал.2, предл. 2 ЗЗД. Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи за обезщетение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Фактическият състав, който следва да се осъществи, за да възникне основание за дължимостта ѝ, включва наличието на валидно договорно задължение, виновно неизпълнение на това задължение и уговорена неустойка за това. В конкретния случай по делото се установи, че между страните не е налице валидно договорно задължение, чието неизпълнение неустойката да обезпечи, поради което претенцията за присъждане в полза на ищеца на търсената сума следва да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

По отношение на разноските:

Предвид изхода на спора по първоначалния иск, право на разноски има ответната страна, чл. 78, ал.3 ГПК, каквото искане е направила. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от *** г. видно от който е, че е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 лева, платено от ЧППК „Н. н.“, *** в брой, като същото обаче е уговорено за изготвяне на отговор на искова молба по гр.д. № 278/2023г. по описа на Районен съд *** и предявяване на насрещен иск, като не е посочена каква част от сумата за какво конкретно се дължи, поради което следва да се приеме, че заплатеното адвокатско възнаграждение е уговорено поравно по двата иска и за всеки от тях е в размер на по 250.00 лева, поради което следва да бъде присъдена и сума в този размер на ответника по установителния иск.

С оглед изхода на спора по насрещния иск и разпоредбата на чл. 78, ал.3 ГПК, право на разноски единствено има ответника по него- А. Н. А.. С оглед списъка по чл. 80 ГПК, представен от адвокат Н. М.- **АК, сторените по този иск разноски са единствено за заплатено адвокатско възнаграждение. По отношение на размера на същото доколкото в договор за правна защита и съдействие от *** г. е посочен размер на адвокатско възнаграждение 500.00 лева, платено в брой, дължимо за изготвяне на иск по чл. 422 ГПК, отговор на насрещен иск и процесуално представителство по гр.д. № 278/2023г. по описа на Районен съд Павликени без да е конкретизирано каква част от сумата за кое действие се дължи, следва да се приеме, че заплатеното адвокатско възнаграждение е уговорено поравно по двата иска и за всеки от тях е в размер на по 250.00 лева, поради което следва да бъде присъдена и сума в този размер на ответника.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Н. А., с ЕГН *****, от *** против Ч. П.-П.

К. н. Н., с ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, иск с правно основание чл. 422 ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК, във вр. с чл. 79 ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 228 ЗЗД, във вр. с чл. 4а ЗСПЗЗ за приемане на установено в отношенията между страните, че **Ч. П.-П. К. Н. Н., с ЕИК *****, дължи на **А. Н. А., с ЕГН *******, сумата от **849,56 лева – главница**, представляваща наемно плащане по Договор за наем на земеделски земи от ***.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на главницата, за което вземане има издадена Заповед № ** за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от *** г., по ч.гр.д. № *** г. по описа на Районен съд ***, **като неоснователен.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Ч. П.-П. К. Н. Н., с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление *** **против А. Н. А., с ЕГН *******, от ***, иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да върне на ищеца сумата **в размер на 1 699,84 лева**, получена без основание, ведно със законната лихва върху главницата от момента на предявяване на иска- 02.06.2023 г. до окончателното изплащане на главницата, **като неоснователен.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Ч. П.-П. К. Н. Н., с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление *** **против А. Н. А., с ЕГН *******, от ***, иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата **в размер на 1 274,70 лева**, представляваща неустойка от неизпълнение на основание раздел втори, точка 1, предложение последно от Договор за наем на земеделска земя от ***2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от момента на предявяване на иска- 02.06.2023 г. до окончателното изплащане на главницата, **като неоснователен.**

ОСЪЖДА А. Н. А., с ЕГН *****, от ***, да заплати на **Ч. П.-П. К. Н. Н., с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***, **сумата от 250,00 лева /двеста и петдесет лева/**, представляваща направени по делото разноски по първоначалния иск.

ОСЪЖДА Ч. П.-П. К. Н. Н., с ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, да заплати на **А. Н. А., с ЕГН *******, от ***, **сумата от 250,00 лева /двеста и петдесет лева/**, представляваща направени по делото разноски по насрещния иск.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Велико Търново в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____